

konference på en sådan måde, at man kan undgå en folkeafstemning. Derfor vil jeg gerne høre, om statsministeren allerede i dag vil give til kende, at selvfølgelig vil man ikke forsøge via en juridisk snørklet vej at undgå en folkeafstemning. Hvis det er således, at vi i realiteten afgiver magt til de andre EU-lande, og det gør vi jo, hvis vi på nogle områder går fra enstemighed til flertal, selv om man juridisk i Justitsministeriet ikke tolker det som suverænitetsafgivelse, så må det være befolkningen, der bliver spurgt om det.

Jeg ville også gerne have en dialog med statsministeren om, om ikke vi kan blive enige om, at der selvfølgelig må være en folkeafstemning også i sådan et tilfælde, så det er befolkningen, der afgør afgivelse af magt, og jeg vil – udenrigsministeren var lidt inde på det i sin besvarelse, ikke til mig, men generelt – sige, at der er jo tale om nogle større ændringer, mere markante ændringer, mere gennemgribende ændringer, end da man undviede EU med tre lande og gav dem stemmevægt og derfor relativt mistede stemmevægt i ministerrådet. Jeg tror, det var det, udenrigsministeren henviste til. Der er jo tale om noget andet, når man direkte går ind og ændrer i Traktaten bl.a. med hensyn til områder, der kan afgøres med flertal i stedet for med enstemighed.

Charlotte Antonsen (V):

Det er ikke, fordi jeg normalt bryder mig om at have samme problemer som hr. Keld Albrechtsen, men jeg bliver nødt til at sige, at i diskussionen af, hvad man er citeret for, er jeg altså lidt i samme situation, for jeg har på intet tidspunkt i dag udtalt mig, som statsministeren citerer mig for, om et kollektivt forsvarssystem. Jeg har talt om europæisk forsvarspolitik; altså det er bare for at rette den misforståelse hos statsministeren.

Det, jeg gerne vil have bekræftet nu, er, at når statsministeren taler om, at vi nu skal gå fra en defensiv til en offensiv EU-politik, så tænker statsministeren ikke på sig selv, men på alle mulige. Der fik jeg altså ikke helt klarhed over, om statsministeren så også agter at komme med noget nyt, for de punkter, statsministeren nævnte, kan jeg ikke umiddelbart se noget nyt i.

Det, statsministeren nævnte, var for det første, at på nogle skatteområder skal man have mindstebestemmelser. Jamen det har vi jo kæmpet for i årevis fra dansk side at man skal

have på nogle skatteområder. Det er der da ikke noget nyt i.

For det andet nævnte statsministeren, at vi skal have en offensiv miljøpolitik. Jamen det var jo det, hele slaget om Amsterdam handlede om fra regeringens side. Betyder det, at vi skal have det ind på den kommende regeringskonference, eller ønsker statsministeren, vi skal fastholde den smalle regeringskonference? Hvis det ikke skal ind på regeringskonferencen, så er der jo ikke noget nyt i det.

For det tredje nævnte statsministeren, at vi skal gøre noget mere ud af euro- og beskæftigelseskoordinationen. Jamen det har statsministeren jo talt om, havde jeg nær sagt, i næsten 100 år, i hvert fald i 10, eller 8 år har statsministeren vel efterhånden siddet. Det er der jo heller ikke noget nyt i. Det eneste nye, når vi taler euro- og beskæftigelseskoordination, er, at Danmark ikke længere sidder med i beskæftigelsesdiskussionen, fordi den foregår i euro 11-gruppen.

Har jeg ret i, at det er, hvad der ligger i, at vi skal gå over fra en defensiv til en offensiv EU-politik, at der altså overhovedet ikke er tale om, at man overvejer de danske forbehold og at komme af med undtagelser og folkeafstemninger. Er det korrekt?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Til hr. Keld Albrechtsen vil jeg sige, at det jo ikke er første gang, vi her i salen har en diskussion om forbeholdene. Vi har haft det ved flere lejligheder, og jeg tror, man skal prøve at skelne lidt mellem, hvad det er, man selv ønsker, og hvad den juridiske tekst siger os.

Spørgsmålet om forbeholdenes betydning i forbindelse med følgende spørgsmål: Kan Danmark deltage i møderne? er klart besvaret. I Europaudvalget har der været en omfattende debat derom. Vi har haft debatter herved. Man kan så sige, man ikke er enig, men man kan ikke anfægte, at vi har haft en meget grundig debat derom, at der ligger et meget klart juridisk notat, som fortæller, at en konsekvent fortolkning af Edinburgh-Aftalen, af forbeholdet, tilsiger, at vi ikke kan deltage i beslutninger, herunder retsakter, men vi kan godt deltage i møder, der går forud derfor. Det er det ene.

Det andet, jeg også godt vil bekræfte heroppefra, er, at forbeholdene tilhører befolkningen. De kan kun ændres af befolkningen, og det kan kun ske ved en folkeafstemning. Jeg tror ikke, det tjener noget fornuftigt formål at blive ved